

Arrest

nr. 54 036 van 3 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DUPONT, loco advocaat M.-C. WARLOP, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 december 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 30 december 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 8 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 16 augustus 2010.

1.3. Op 2 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van HUSSEIN Sami :

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in Koeweit. Na de Golfoorlog zou u naar Jordanië verhuisd zijn waar u op 19-jarige leeftijd een Jordaans paspoort ontving. U zou in het Palestijnse kamp al Zarqa gewoond hebben. In februari 2008 zou u in de polikliniek uw geliefde, S.(...) A.(...) (O.V. 6.552.801), hebben leren kennen. U zou uw telefoonnummer aan haar overhandigd hebben. Ongeveer één maand later zou zij u in het geniep opgebeld hebben. S.(...) zou namelijk binnen een extremistische familie zijn opgevoed en zou het huis nooit hebben mogen verlaten. Ook telefoneren zou verboden geweest zijn. Sindsdien bleven jullie echter wel telefonisch contact houden. In oktober 2008 zou u voor het eerst haar hand zijn gaan vragen, maar haar vader zou dit geweigerd hebben. Hij zou haar namelijk aan haar neef willen uithuwelijken. Jullie zouden telefonisch contact zijn blijven houden aangezien S.(...) niet met haar neef zou willen trouwen. In februari 2009 zou u een tweede maal haar hand zijn gaan vragen, maar opnieuw zou de vader geweigerd hebben. Hierna zou S.(...) besloten hebben om u nachtelijke bezoeken te brengen en in april 2009 zouden jullie voor het eerst seksuele betrekkingen gehad hebben. Ze zou verschillende malen bij u langs zijn gekomen. Op 12 juli 2009 zou zij u meegedeeld hebben dat ze zwanger was. U zou op 30 juli 2009 voor de derde maal haar hand zijn gaan vragen, maar opnieuw zou haar vader geweigerd hebben. Hierna zouden jullie besloten hebben om naar Syrië te vluchten. Op 15 oktober 2009 zou S.(...) thuis zijn flauwgevallen waarna haar moeder haar naar de dokter bracht. Er zou vastgesteld zijn dat S.(...) drie maanden zwanger was. Haar moeder zou razend geweest zijn en belde haar echtgenoot en zoon op zodat ze haar zouden kunnen doden. Op het moment dat haar vader met zijn pistool naar haar toe zou zijn gekomen, zou zij haar kamerdeur gesloten hebben en via het raam naar u zijn gevlucht. Een uur later zouden jullie per taxi richting Syrië gevlucht zijn. In Syrië zou u via uw broer M.(...) vernomen hebben dat uw schoonfamilie de politie had ingelicht. Ze zouden M.(...) geslagen hebben waarna hij hen zou hebben ingelicht dat jullie in Syrië waren. Op 30 november 2009 zouden jullie naar Turkije gevlucht zijn en op 22 december 2009 Turkije per vrachtwagen verlaten hebben. Op 29 december 2009 zouden jullie in België zijn aangekomen en de volgende dag hebben jullie hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen omtrent uw identiteit of afkomst, dit terwijl uw smokkelaar tot aan uw aankomst in België over jullie Jordaanse paspoorten beschikte. Het feit dat net bij aankomst in België de smokkelaar gehaast was, hij zou gezien hebben dat de politie op komst was, en jullie daardoor jullie paspoorten niet terugkregen (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 11), kan niet overtuigen daar er van kan worden uitgegaan dat een dergelijke reis goed georganiseerd en uitgedacht was en op voorhand hieromtrent afspraken zouden zijn gemaakt. Uw verklaring biedt dat ook geen afdoende verschooning en wijst eerder op het feit dat u uw effectieve reisroute voor de Belgische autoriteiten tracht te verzwijgen. U stelt dat u daarenboven ook nog een identiteitsdocument, een geboorteakte en een schooldiploma had (gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd of u actueel documenten kunt neerleggen ter staving van uw identiteit, stelt dat u niet wil dat uw broer weet dat u hier bent daar hij al eens verklapt heeft waar u zich bevindt. U dan gevraagd of u uw zussen niet kan contacteren stelt dat dit niet gaat omdat u hun nummer niet hebt aangezien u uw gsm verloren bent (gehoorverslag CGVS, pp. 10-11). Deze door u aangehaalde redenen kunnen, zie ook infra, totaal niet overtuigen en er dient dan ook te worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkele stap hebt ondernomen om documenten te vergaren. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of afkomst houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Daarnaast baseert u uw onmiddellijke vluchtaanleiding op het feit dat u schrik hebt om door de familie van uw geliefde S.(...) te zullen worden gedood in het kader van eremoord. U vreest ook dat S.(...) en jullie kind gedood zullen worden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verboden romance met S.(...). Zo is het totaal niet aannemelijk dat jullie

seksuele betrekkingen hebben gehad nadat er jullie uitdrukkelijk meegedeeld werd dat S.(...) niet met u mag huwen aangezien ze aan haar neef wordt uitgehuwelijkt (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze handelwijze strookt niet met het gegeven dat zij een Palestijns meisje is, opgevoed binnen een extremistische familie die haar verbodt het huis te verlaten, naar school te gaan en over een GSM te beschikken (gehoorverslag CGVS, p. 6 + zie Vragenlijst dd. 02/02/2010 punt 5). In het licht van bovenstaande opmerkingen is het dan ook weinig geloofwaardig dat Saadia sinds ongeveer april 2009 tot juli 2009 verschillende keren per week u 'nachtelijke bezoeken' zou hebben kunnen brengen om vervolgens de liefde te bedrijven zonder dat dit ooit aan het licht is gekomen (gehoorverslag CGVS pp. 6-8). Uw vergoelijking dat het nacht was, is hiervoor ook geen afdoende verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is niet aannemelijk dat zij deze risicovolle bezoeken heeft kunnen uitvoeren wetende dat zij streng in het oog werd gehouden door haar familie waarbij het haar verboden werd om het huis te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien u aangeeft dat uw partner is opgegroeid in een extremistische familie, haar doen en laten streng werd gecontroleerd door haar familie en ze voorbestemd was om te huwen met haar neef, kan deze, en zoals reeds werd opgemerkt, door u geschilderde gang van zaken totaal niet overtuigen. Daarenboven moet uw vriendin zich maar al te zeer bewust zijn geweest dat een dergelijk gedrag, het hebben van seksuele betrekkingen met een persoon die duidelijk niet de goedkeuring van de familie had, niet door haar familie zou worden geaccepteerd en dat, zo deze relatie aan het licht zou komen, dit dramatische gevolgen zou hebben.

Het weinig geloofwaardige karakter van deze door u aangehaalde asielmotieven wordt nog onderstreept door de vaststelling dat jullie, alhoewel jullie sinds 12 juli 2009 op de hoogte waren van het feit dat uw vriendin zwanger was, jullie nog tot 15 oktober 2009, de dag dat haar ouders dit te weten kwamen, gewacht hebben om te vluchten naar Syrië. Uw verklaring dat u eerst geld bijeen moest verzamelen biedt, gezien de ernst van de situatie, geen afdoende verschoning (gehoorverslag CGVS, pp. 8-9).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. U bent er met andere woorden niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In hoofde van uw partner, A.(...) S.(...) (O.V. 6.552.801), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd er door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Het door u neergelegde artikel geraadpleegd op www.jordanzad.com heeft betrekking op een eremoord van een jonge vrouw in Zarqa (Jordanië), maar heeft geen meerwaarde aangezien het artikel geen betrekking heeft op uw specifieke relatie met S.(...) en er sowieso geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van AL TAMIMI Sadeah :

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het Palestijnse kamp al Zarqa in Jordanië. U verklaart over een Jordaans paspoort te hebben beschikt. U zou binnen een extremistische familie zijn opgegroeid waarbij het u verboden werd om naar school te gaan en het huis te verlaten. In februari 2008 zou u echter gans alleen naar de polikliniek in het kamp zijn gegaan om medicatie voor uw moeder te halen. U zou daar S.(...) H.(...) (O.V. 6.552.801) ontmoet hebben die u zijn telefoonnummer gaf. Ongeveer één maand later zou u hem in het geniep met de telefoon van uw moeder gebeld hebben. In oktober 2008 zou hij uw hand zijn komen vragen, maar uw vader weigerde hierop in te gaan. Uw vader zou u meegedeeld hebben dat u met uw neef diende te trouwen. Jullie zouden echter contact zijn blijven houden en in februari 2009 kwam S.(...) een tweede maal uw hand vragen. Ook dit huwelijksaanzoek zou geweigerd zijn. Hierna zou u S.(...)'nachtelijke bezoeken' hebben gebracht en hadden jullie seksuele betrekkingen. U zou hem twee à driemaal per week opgezocht hebben. Op 12 juli 2009 zou u te weten zijn gekomen dat u zwanger was. U zou S.(...) hierover hebben ingelicht en op 30 juli 2009 kwam hij nogmaals uw hand vragen. Uw vader zou echter opnieuw geweigerd hebben. Jullie zouden hierna erover nagedacht hebben om naar Syrië te vluchten. Op 15 oktober 2009 zou u in de keuken zijn flauw gevallen. Uw moeder zou u naar de dokter gebracht hebben waarna er werd vastgesteld dat u drie maanden zwanger was. Uw moeder zou furieus geweest zijn en thuis uw vader en uw broers opgebeld hebben opdat zij u zouden kunnen doden. U was in uw kamer toen u uw vader, die

een pistool had, en broers hoorde roepen dat ze u zouden doden. U zou uw kamerdeur op slot gedaan hebben en via het raam naar S.(...) zijn gevlucht. Jullie zouden vervolgens samen naar de standplaats van de taxi's gegaan zijn en daar een taxi hebben genomen richting Syrië. In Syrië zouden jullie via de broer van S.(...) vernomen hebben dat ze naar jullie op zoek zijn. Op 30 november 2009 zouden jullie naar Turkije gevlucht zijn. Op 22 december 2009 zouden jullie Turkije per vrachtwagen verlaten hebben en op 29 december 2009 in België zijn aangekomen, waar jullie de volgende dag asiel hebben aangevraagd. Op 21 april 2010 beviel u in Aalst van uw zoon M.(...).

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen omtrent uw identiteit of afkomst, dit terwijl uw smokkelaar tot aan uw aankomst in België over uw Jordaanse paspoort beschikte. Tot op heden hebt u geen stappen ondernomen om dit document te vergaren (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 8). Uw verklaring dat jullie paspoorten in het bezit waren van de smokkelaar en dat, zo verklaart uw partner, deze persoon bij aankomst in België gehaast was omdat hij had gezien dat de politie op komst was waardoor jullie deze documenten niet terugkregen, kan niet overtuigen daar er van uit kan worden gegaan dat een dergelijke reis goed georganiseerd en uitgedacht was en op voorhand afspraken hieromtrent zouden zijn gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 3; CGVS partner S.(...) H.(...), pp. 4 en 5). Deze verklaring biedt dan ook geen afdoende verschooning en wijst eerder op het feit dat u uw effectieve reisroute voor de Belgische autoriteiten tracht te verzwijgen. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of afkomst houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Daarnaast baseert u uw onmiddellijke vluchtaanleiding op het feit dat u schrik hebt om door uw familie te zullen worden gedood in het kader van eremoord (gehoorverslag CGVS, p. 9). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verboden romance met S.(...). Zo verklaart u nooit alleen het huis te hebben mogen verlaten en dat alles voor u verboden was (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 9). Ook uw partner stelt dat uw familie extremistisch was en u enkel naar de lagere school mocht gaan, u moest altijd binnen blijven en het huishouden doen (CGVS partner S.(...) H.(...), p. 6). Gezien deze context is het totaal niet aannemelijk dat jullie het risico namen elkaar in het geheim te zien nadat er jullie uitdrukkelijk meegedeeld werd dat u niet met S.(...) mocht huwen aangezien u aan uw neef zou worden uitgehuwelijkt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Nog meer ongeloofwaardig is dat u na het tweede huwelijksaanzoek, tot juli 2009, verschillende keren per week S.(...) 'nachtelijke bezoeken' zou hebben kunnen brengen om vervolgens de liefde te bedrijven zonder dat dit ooit aan het licht is gekomen (gehoorverslag CGVS pp. 5 en 6). Uw vergoelijking dat u niet aan de toekomst dacht noch aan de consequenties, is geen afdoende verklaring waarom u dergelijk risico zou hebben genomen. U bent, en zoals reeds werd opgemerkt, opgegroeid in een extremistische familie en uw doen en laten werd zeer streng gecontroleerd. Daarenboven was u ervan op de hoogte dat u voorbestemd was om te huwen met een neef. U wist dus maar al te goed dat een dergelijk gedrag, een verboden relatie en het hebben van seksuele betrekkingen met een persoon die niet de goedkeuring van uw familie genoot, binnen de Palestijns - Jordaanse context niet wordt getolereerd en u hierdoor schande bracht over uw familie. U moet zich bijgevolg ook ten eerste bewust zijn geweest van de risico's die u zou lopen zo uw relatie aan het licht zou komen.

Het weinig geloofwaardige karakter van deze door u aangehaalde asielmotieven wordt nog onderstreept door de vaststelling dat u zich niet meer herinnert wanneer jullie voor het eerst seksuele betrekkingen hebben gehad. U hiernaar gevraagd stelt eerst dat dit misschien één maand was nadat S.(...) voor de tweede keer uw hand had gevraagd om dan vervolgens te stellen het zich niet meer te kunnen herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 6). U vergoelijkt zulks door te stellen dat u schrik had toen u Jordanië verliet en u nu, sinds uw bevalling, uw hoofd vol heeft met uw baby (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit biedt echter geen afdoende verschooning om zich dergelijk ingrijpend gebeuren niet meer te herinneren, temeer u zich wel nog goed herinnert sinds 12 juli 2009 te hebben geweten dat u zwanger was daar uw regels zouden zijn uitgebleven (gehoorverslag CGVS, p. 6).

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt andermaal bevestigd door het feit dat jullie pas op 15 oktober 2009 gevlucht zouden zijn en dit op het moment dat uw familie op de hoogte zou zijn gebracht van uw zwangerschap. Jullie zouden tot dan toe er enkel over hebben nagedacht om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien u zelf aangeeft dat uw partner op 30 juli 2009, dus nadat

u wist dat u zwanger was, een derde keer tevergeefs om uw hand had gevraagd, konden jullie er toch van uitgaan dat jullie nooit de toestemming van uw familie zouden krijgen en is het bijgevolg niet aannemelijk dat jullie niet eerder concrete stappen hebben ondernomen om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is verder weinig geloofwaardig dat u zonder enig probleem uit de handen van uw vader en broers bent kunnen ontsnappen en dit enkel door de kamerdeur op slot te doen en vervolgens door het raam naar S.(...) te vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 7).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. U bent er met andere woorden niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In hoofde van uw partner, H.(...) S.(...) (OV 6.552.801), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd er door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur, en de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal tot zijn besluit komt in de bestreden beslissing zonder ook maar enigszins het feitenrelaas aan de criteria van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Zij kunnen zich noch feitelijk, noch juridisch aan "de *motivatie verbinden*" en ondernemen een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers, onder verwijzing naar een krantenartikel uit "Le Figaro" en artikel 98 van het Jordaanse strafwetboek, aan dat zij in de onmogelijkheid zijn om naar hun land terug te keren.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen worden de asielaanvragen van verzoekers geweigerd omdat zij geen enkel begin van bewijs kunnen neerleggen omtrent hun afkomst en omdat de aangehaalde asielmotieven, met name hun vrees te worden gedood in het kader van eremoord door de familie van verzoekster, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari

2007, nr. 167 477; RvS 21 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 september 2010, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.5. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal een verkeerd besluit trekt over hun verklaring met betrekking tot hun paspoorten, stelt de Raad vast dat verzoekers niet verder komen dan een herhaling van hun verklaringen bij het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal overweegt terecht dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de procedure en de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers geen enkel begin van bewijs indienen van hun identiteit, nationaliteit en afkomst. Verzoekers stellen beiden in het bezit te zijn geweest van een Jordaanse paspoort (verklaring DVZ, adm. doss. stuk 16 en 19) zodat kan verwacht worden dat, zelfs indien de smokkelaar de paspoorten niet teruggaf, zij een ander begin van bewijs van hun identiteit kunnen voorleggen. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat verzoekers, volgens hun verklaringen, een traditioneel huwelijk afsloten in België (verklaring DVZ, adm. doss., stuk 16 en 19) en zij nog in het bezit zijn van minstens een identiteitskaart (gehoor CGVS, 16 august 2010 stuk 5 en 6, p. 2). Verzoekers hun houding wijst op een gebrek aan medewerking.

2.6. Verzoekers vervolgen dat de commissaris-generaal zich baseert op een verkeerde interpretatie van het asielrelaas, hij *“zomaar een beslissing (neemt) zonder de reële situatie van de verzoekers te kennen”*, de *“commissaris-generaal (...) in haar beslissing de extremistische Palestijnse Jordaanse context (steunt)”* en *“het niet normaal is dat men dit extremistische regime steunt en een iemand die voor haar rechten opkomt de rug toekeert”*. De Raad stelt vast dat verzoekster, blijkens haar verklaringen en het verzoekschrift, weinig scholing genoot, altijd thuis moest blijven om het huishouden te doen en nooit alleen het huis mocht verlaten, zodat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun relaas dat zij, nadat ze mekaar een eerste keer ontmoetten in het ziekenhuis waar zij alleen medicijnen voor haar moeder moest ophalen, aan een geheime en verboden romance begonnen waarbij verzoekster meerdere keren per week 's nachts het huis uitglipte om verzoeker te bezoeken. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat binnen de Palestijns-Jordaanse context, waarbij verzoekster voorbestemd was om met haar neef te huwen, zij zich ten zeerste moet bewust geweest zijn van de risico's die zij zou lopen indien haar relatie zou uitkomen, zodat haar verweer dat zij niet aan de toekomst en de consequenties dacht geen afdoende verklaring is waarom zij een dergelijk risico zou hebben genomen.

Daargelaten de correcte vaststelling dat verzoekster zich niet kan herinneren wanneer zij een eerste keer seksuele betrekking had met haar echtgenoot, leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoekster op de hoogte was van haar zwangerschap sinds 12 juli 2009, zij *“dezelfde dag nog of erna ik weet het niet meer”* verzoeker inlichtte, hij op 30 juli 2009 nogmaals tevergeefs een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan, en zij er over nadachten om naar Syrië te vluchten (gehoor, p. 6 en 7). Gelet op verzoeksters verklaringen dat zij uit een streng gezin komt en in de gaten werd gehouden en de Palestijns-Jordaanse context waarbij een ongehuwd meisje die zwanger wordt een schande is voor de familie en riskeert vermoord te worden door haar familie, wordt het relaas finaal ondergraven door de vaststelling dat zij nog drie maanden zouden hebben nagedacht, te weten tot 15 oktober 2009, om te vluchten naar Syrië, en zelfs wachtten tot de familie van verzoekster de zwangerschap ontdekte alvorens hals over kop met een taxi naar Syrië te vluchten. De Raad is van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het opgediste relaas en dat dit ook blijkt uit het feit dat verzoekers niet aantonen dat zij hier in België zouden zijn gehuwd.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de commissaris-generaal in het licht van hun verklaringen, van de concrete omstandigheden van de zaak en rekening houdende met de Palestijns-Jordaanse context onderzocht of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de commissaris-generaal door het nemen van de beslissing een extremistisch regime zou ondersteunen, is niet ernstig.

2.7. Waar verzoekers verwijzen naar de *“Guide des procédures et critères du HCR, dans BODART Serge (2008), « La protection internationale des réfugiés en Belgique, L’alternative de protection interne, p. 245, 345 pages, Bruylant »”*, wijst de Raad er op dat nergens in de bestreden beslissingen sprake is van een intern vestigingsalternatief in hun land van herkomst.

2.8. In de mate dat verzoekers poneren dat hen terugsturen een overtreding is van de artikelen 6, 7, 9, 18, 19, 21 en 22 van het *“Internationaal Pact betreffende de burgerrechten en beleidsmaatregelen van 19 december 1966”* evenals een overtreding van de artikelen 2, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 *“van de Overeenkomst ter vrijwaring van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden”*, merkt de Raad op dat het niet volstaat een reeks artikels op te sommen uit internationale verdragen, maar dat dient toegelicht te worden op welke wijze de bestreden beslissing deze artikels zou schenden. Bij ontstentenis van enige toelichting is deze opsomming onontvankelijk.

2.9. Wanneer er, zoals in casu, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate dat verzoekers zich beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder kan ook de verwijzing naar een krantenartikel van de Figaro betreffende eerwraak niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Ook de verwijzing naar artikel 98 van het Jordaanse strafwetboek wordt niet dienstig aangevoerd vermits verzoekers niet hebben aangetoond dat zij mogelijk slachtoffer kunnen worden van eerwraak.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig gehandeld zou hebben, wordt door verzoekers niet aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS